



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci žalobce: **FAST ČR, a.s.**, se sídlem Černokostelecká 2111, Praha 10, zastoupený JUDr. Tomášem Kučírkem, advokátem se sídlem Petřská 29, Praha 1, proti žalovanému: **Celní ředitelství v Praze**, se sídlem Washingtonova 7, Praha 1, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 5. 2008, č. j. 10498-1/07-1701-21, č. j. 10498-2/07-1701-21, č. j. 10498-3/07-1701-21, a č. j. 10498-4/07-1701-21, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2009, č. j. 11 Ca 267/2008 - 88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen stěžovatel) domáhal zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2009, č. j. 11 Ca 267/2008 - 88, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 5. 2008, č. j. 10498-1/07-1701-21, č. j. 10498-2/07-1701-21, č. j. 10498-3/07-1701-21, a č. j. 10498-4/07-1701-21. Rozhodnutími žalovaného byla

zamítnuta odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům Celního úřadu Praha D1 ze dne 23. 4. 2007, kterými bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo.

Jako právní důvod kasační stížnosti uvedl stěžovatel důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s. ř. s.). Stěžovatel namítal, že městský soud v úvodu rozsudku nesprávně uvedl, ke kterému sazebnímu zařazení dospěly správní orgány v rámci kódu 8527 kombinované nomenklatury. Stěžovatel dále namítal, že žalovaný používá argument, že žalobce je profesionálním hospodářským subjektem, jehož hlavní činnosti jsou dovozní a vývozní operace, aby vyvrátil fakt, že chybná klasifikace zboží byla chybou rozumným způsobem nezjistitelnou ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen celní kodex). Podle výkladu zmíněného ustanovení lze právní předpisy považovat za složité, pokud příslušné orgány členských států měly různé nebo rozdílné výklady právních předpisů, vyžadující diskusi v rámci příslušných subjektů na úrovni Společenství nebo na mezinárodní úrovni nebo vyžadující přijetí nařízení o sazebním zařazení. Stěžovatel konstatoval, že právě tyto okolnosti nastaly. Stěžovatele není možné považovat za zkušený hospodářský subjekt, neboť nebyl profesionálním celním zástupcem, nebyl držitelem žádného povolení zjednodušených postupů a neuskutečnil v minulosti dovozní operace stejného typu, u nichž by bylo clo vypočítáno správně. Stěžovatel dále uvedl, že před tím, než zahájil dovozy MP3 přehrávačů, vyhledal v celním tarifu znění čísel a v rámci nich položky, které podle jeho názoru nejlépe vystihovaly charakter a účel použití výrobků, klasifikoval MP3 přehrávače jako přístroje pro reprodukci zvuku, resp. pro záznam a reprodukci zvuku. Pro potvrzení správnosti si ověřil, že v databázi publikované Evropskou komisí existují závazné informace pro obdobné přístroje se stejným zařízením. Neměl proto žádné důvody pochybovat o správnosti svého postupu. Chyba v klasifikaci zboží, které se dopustí specialisté na celní tarif, jejichž hlavní a každodenní činností je zařazovat zboží do nomenklatury celního tarifu, není rozumně zjištělná sebezkušenějším hospodářským subjektem. Běžným postupem při klasifikaci zboží je prostudování znění čísel a položek celního tarifu a vyhledání položek odpovídajících danému zboží. Pokud stěžovatel navíc ověřil správnost zvolené klasifikace v databázi závazných informací, postupoval mnohem pečlivěji, než drtivá většina dovozců. Za jediný projev pečlivého jednání nelze pokládat podání žádosti o závaznou informaci, neboť tento institut má sloužit pouze pro případy, kdy existují odůvodněné pochybnosti o klasifikaci zboží anebo dojde ke sporu mezi dovozcem a celními orgány. Žádná z těchto okolností nenastala.

Stěžovatel dále konstatoval, že nezamlčel závazné informace, které výrobky zařazovaly pod kód 8527, nýbrž o nich nevěděl. Při vyhledávání v databázi závazných informací nejprve určil, do jakého kódu se předmětné zboží pravděpodobně zařadí, poté zadal tento kód do vyhledavače a poté si ověřil, že existují závazné informace, které potvrzují jeho názor na zařazení. Stěžovatel uvedl,

že netušil, že v rámci Evropské unie může nastat situace, kdy jsou pro stejné zboží vydány různé závazné informace. Proto ve chvíli, kdy zjistil, že byly vydány závazné informace v jemu srozumitelných jazycích, které potvrzují jeho názor na zařazení, již nepovažoval za nutné vyhledávat další informace v ostatních jazycích. Oprávněně se domníval, že celní orgány vydávající závazné informace uplatňují takové postupy, které zajistí rovné podmínky pro všechny dovozce v rámci Evropské unie. Stěžovatel dále poukázal na to, že nomenklatura celního sazebníku je zastaralá. Samotné znění čísel a položek je toho dostatečným důkazem. Gramofony spouštěné mincí nebo známkou, telefonní záznamníky, kazetové a jiné magnetofony byly obchodovány před 20 až 30 lety, nikoli v letech 2004 a 2005. Stěžovatel zdůraznil, že v době zahájení dovozů MP3 přehrávačů s FM tunery nepovažoval klasifikaci těchto přístrojů za spornou, a to zejména proto, že našel závazné informace vydané na stejné zboží, které potvrzovaly jeho názor. Nikdy nebyl při celním řízení ani jakýmkoli jiným způsobem upozorněn na to, že na klasifikaci MP3 přehrávačů obsahujících FM tunery panují v Evropské unii rozdílné názory. Skutečnost, že je tato otázka opakovaně řešena v rámci Výboru pro celní kodex, nebyla nikde zveřejněna, dovozci se o tom nemohli dozvědět dříve, než byl výsledek publikován formou nařízení Komise. Stěžovatel se poprvé dozvěděl o tom, že klasifikace jím dovážených MP3 přehrávačů s FM tunery zřejmě nebyla správná, až po zahájení následné kontroly. Z nařízení Komise č. 400/2006, o zařazení určitého zboží do kombinované nomenklatury (dále jen nařízení), pak vyplynulo, že v předchozích letech nebylo zařazení v rámci Evropské unie jednotné a z dalších diskusí s celními orgány se stěžovatel dozvěděl, že klasifikace těchto přístrojů byla komplikovaná a sjednocení názoru na zařazení trvalo odborníkům na klasifikaci více než dva roky. Stěžovatel v době dovozu neměl pochybnosti o zařazení zboží a netušil, že se jedná o složitý případ, teprve následně vyšlo najevo, že klasifikace složitá byla. Stěžovatel však o této okolnosti objektivně nemohl vědět dříve, než na ni byl kontrolujícími celními orgány upozorněn. Také z tohoto důvodu považuje postup celních orgánů za nepředvídatelný a doměření cla za nespravedlivé.

Stěžovatel dále uvedl, že pokud by bylo nedoměření cla vykládáno jako nespravedlnost vůči těm, kteří postupovali správně, pak by čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu nemohl být použit nikdy. Toto ustanovení naopak připouští, že mohou nastat okolnosti, za kterých by bylo nespravedlivé zpětně doměřit clo osobě, která jednala v dobré víře a s náležitou péčí, avšak spoléhala na informace vydané celními orgány, které byly následně označeny za chybné. Stěžovatel dále zmínil, že pokud uváděl odkazy na informační dokument o použití čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, odkazoval prostřednictvím tohoto dokumentu současně na judikaturu Soudního dvora. Uvedl, že v popisu zboží výslovně neuváděl skutečnost, že MP3 přehrávače obsahují FM tuner, neboť neměl jakýkoli důvod se domnívat, že tato charakteristika je důležitá pro ztotožnění a klasifikaci zboží. Pokud při zařazení postupoval tak, jak již uvedl, dospěl k závěru, že se jedná o přístroje pro reprodukci zvuku, eventuálně pro záznam a reprodukci zvuku. V tomto smyslu zboží popisoval, tj. uváděl obchodní název výrobků tak,

aby je bylo možno ztotožnit s obchodními dokumenty a s předloženým zbožím. V průběhu dvou let, kdy tyto přístroje dovážel, nebyl nikdy celními orgány ani profesionálními zástupci v celním řízení upozorněn na to, že daný popis je neúplný, ani na to, že pro zařízení MP3 přehrávačů je rozhodující to, zda obsahují FM tuner. Lze se proto oprávněně domnívat, že ani celní orgány v době dovozu netušily, že MP3 s FM tunerem se zařazují jinak, než samotné MP3 přehrávače. Popis zboží uváděný stěžovatelem zcela odpovídá obvyklé praxi používané při celním řízení naprostou většinou dovozců. Také v případě, že by stěžovatel specifikoval, že se jedná o zboží s FM tunerem, stále by z toho nebylo zřejmé, jak dané přehrávače zařadit. Z nařízení vyplývá, že pokud by byl FM tuner součástí sluchátek, bylo by sazební zařazení používané stěžovatelem správné. Stěžovatel konstatoval, že se oprávněně odvolává na rozhodnutí vydaná celními orgány Společenství, tj. na rozhodnutí platná na celém území Společenství, včetně České republiky. Je si vědom toho, že závazné informace jsou závazné pouze pro jejich držitele. Upozorňuje však na to, že závazné informace jsou zveřejňovány na webových stránkách Evropské komise právě proto, aby posloužily jako informační zdroj pro ostatní dovozce a vývozce, kteří si chtějí ověřit, zda postupují správně při klasifikaci zboží. To je zásadní důvod, proč je databáze veřejně dostupná. Pokud by neměla být využívána pro tento účel, nemělo by její zveřejnění význam. Celní orgány působící na celém území Společenství učinily aktivní chybu tím, že vydaly a zveřejnily závazné informace o klasifikaci MP3 přehrávačů obsahujících FM tuner a následně tyto závazné informace označily za chybné. Zveřejněním těchto závazných informací vzbudily oprávněnou důvěru, že sazební zařazení v nich uvedené je správné, neboť bylo určeno specialisty na celní klasifikaci zboží.

Stěžovatel konstatoval, že se nedovolává stejných práv, jako mají držitelé závazných informací. Stěžovatel změnil klasifikaci zboží ihned poté, kdy bylo nařízení zveřejněno. Dovolává se svého práva na nedoměření cla podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Stěžovatel nepožádal o vydání závazné informace, neboť neměl žádné pochybnosti o tom, že sazební zařazení jím stanovené a navíc ověřené v databázi závazných informací je správné. Zároveň z toho důvodu, že vydání závazné informace trvá tři a více měsíců a stěžovatel každoročně rozšiřuje sortiment dováženého zboží o 4 tisíce nových výrobků. Stěžovatel konstatoval, že v případě klasifikace MP3 přehrávačů s FM tunerem postupoval v duchu pravidla 1. Znění čísel a odpovídajících poznámek je podle tohoto pravidla klíčové a při zařazování by se mělo brát v úvahu jako první. Stěžovatel proto posoudil předmětné výrobky a vyhledal v nomenklatuře takové znění čísla, které pokládal za nejvýstižnější. Vycházel přitom z charakteru a účelu použití předmětných výrobků. Jednalo se o přístroje pro reprodukci zvuku (CD/MP3 discmany), v některých případech též s možností záznamu zvuku (MP3 přehrávače). Tyto přístroje proto zařadil do čísel 8519 a 8520, jejichž znění bylo podle jeho nejlepšího vědomí tím, které popisovalo dané přístroje přesně a výstižně. Když bylo následně rozhodnuto, že MP3 přehrávače, které mají navíc možnost přijímat rozhlasové vysílání, jsou

přesněji popsány v čísle 8527 jako přijímací přístroje pro radiotelefoni, radiotelegrafii nebo rozhlasové vysílání, též kombinované v jednom uzavření s přístrojem pro záznam nebo reprodukci zvuku nebo s hodinami, stěžovatel pokládal toto rozhodnutí za nelogické, nicméně jej respektoval, protože to bylo stanoveno závazným předpisem, nařízením. Skutečnost, že zařazení MP3 přehrávačů obsahujících FM tuner mezi rozhlasové přijímače není logické, doložil popisem funkcí, hlavního účelu použití, uživatelským pohledem, faktory ovlivňujícími ceny těchto přístrojů a dalšími argumenty. Právě z nelogičnosti této klasifikace vyplývala její nepředvídatelnost. Pokud by bylo zařazení těchto přístrojů od začátku jasné a bezproblémové, nedošlo by k tomu, že i celní orgány (britské a polské) posoudily tyto výrobky odlišně a klasifikovaly je podle všeobecného pravidla 3b podle jejich hlavní a nejvýznamnější funkce. Rovněž by se zařazením těchto výrobků nezabýval Výbor pro celní kodex na svých třech zasedáních. Stěžovatel uzavřel, že předkládá tyto souvislosti nikoli proto, aby se soud zabýval tím, zda v daném případě se mělo postupovat podle všeobecného pravidla 1 nebo 3b. Tuto věc pokládá za rozhodnutou nařízením. Tyto okolnosti uvádí zejména proto, aby doložil, že klasifikace MP3 přehrávačů s FM tunery nebyla jednoznačná a že se nedopustil hrubé neznalosti ani nedbalosti, když zboží zařazoval tak, jak uvedl.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Ve vyjádření ke kasační stížnosti především uvedl, že stěžovatel popsal zboží jako přehrávač MP3 zn. Iriver. Jednalo se o nedostatečný popis zboží vzhledem k vlastnostem, které zboží ve skutečnosti mělo. Takovému popisu odpovídalo i sazební zařazení navržené stěžovatelem, tzn. zařazení do čísla 8520. Podle vyhlášky č. 199/2004 Sb. je však deklarant povinen uvést do kolonky 31 JSD název zboží v dostatečně přesných pojmech, které umožňují zjištění totožnosti zboží a jeho zařazení do odpovídající podpoložky celního sazebníku. Stěžovatel pochybil při uvedení základních znaků výrobku důležitých pro ztotožnění zboží bez ohledu na běžnou praxi jím uváděnou. Žalovaný uvedl, že souhlasí se stěžovatelem ohledně problematiky zařazování výrobků spotřební elektroniky vzhledem k rychlému nástupu nových technologií do patřičných čísel kombinované nomenklatury. Přesto již ze znění čísla 8520 vyplývá, že do tohoto čísla se zařazují magnetofony a ostatní přístroje pro záznam zvuku, též se zvukovým reprodukčním zařízením, avšak do čísla 8527 patří přijímací přístroje pro rozhlasové vysílání, též kombinované v jednom uzavření s přístrojem pro záznam nebo reprodukci zvuku, tj. znění tohoto čísla přesně odpovídá charakteristice a účelu projednávaného zboží. V návaznosti na znění tohoto čísla se jeví jako účelové tvrzení stěžovatele, že některé MP3 přehrávače obsahují FM tuner jako doplňkovou funkci. Ve znění čísla 8527 je použit termín kombinované, tzn. žádná z funkcí projednávaného zboží není nadřazena druhé, přičemž žádná z nich není současně doplňková. Žalovaný dále uvedl, že se ze strany celních orgánů nejednalo o nepředvídatelné rozhodnutí, ale o naplnění práv a povinností správního orgánu, které vyplývají jak z evropských norem, tak národních. K sazebnímu zařazení kontrolní skupinou došlo za použití prostředků

známých i v době projednávání celních prohlášení. Popis zboží byl nedostatečný, avšak korespondoval se zařazením zboží do příslušné podpoložky kombinované nomenklatury, a také proto nebyly údaje v JSD celními orgány zpochybňovány, k čemuž by došlo, pokud by údaje nesouhlasily. Stěžovatel si mohl správnost údajů a pravost dokladů ověřit v souladu s čl. 42 celního kodexu. Žalovaný konstatoval, že tvrzení stěžovatele o tom, že ani celní orgány v době dovozu netušily, že MP3 s FM tunerem se zařazují jinak, nežli samotné MP3 přehrávače, je spekulativní domněnkou, která není ničím doložena. Navíc celnímu úřadu žádný zákonný předpis neukládá povinnost kontrolovat údaje v každém celním prohlášení, které je mu předloženo. Stěžovatelem byla opomenuta existence závazných informací o sazebním zařazení zboží stejného či obdobného zboží do čísla 8527. Odkaz stěžovatele na dobrou víru, když si přeložil a využil jen ty z nalezených závazných informací shodou okolností svědčících v jeho prospěch, je odkazem účelovým. Tvrzení o vyhledávání závazných informací v době před zamýšleným dovozem není nijak doloženo. Právě proto, že se jedná o databázi závazných informací stejných nebo obdobných výrobků, bylo potřeba informace vyhodnocovat obzvláště pečlivě, aby nedošlo k případné chybě, kdy např. MP3 přehrávače, pro které byly vydané kladné závazné informace, FM tuner mít nemusely, a tato skutečnost byla stěžovatelem přehlédnuta, i s ohledem na tvrzení, že funkce FM tuneru nebyla považována u MP3 přehrávačů za podstatnou. Tvrzení stěžovatele o tom, že neměl potřebu žádat o vydání závazné informace a že v době zahájení dovozů pochybnosti o zařazení zboží neměl, neodpovídá jeho předešlým tvrzením o složitosti sazebního zařazení a o zmatečnosti postupu při zařazení MP3 přehrávačů. Požádat o vydání závazné informace bylo právem stěžovatele, které nevyužil. Pro každý z nově dovezených produktů by s určitostí nebylo potřeba o informaci žádat.

II.

Městský soud v Praze žalobu žalobce zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. V odůvodnění rozsudku především uvedl, že námitka žalobce o tom, že došlo k retroaktivnímu uplatnění nařízení, není důvodná. Z čl. 1 nařízení vyplývá, že přístroje dovážené žalobcem byly zařazeny do podpoložky 85271399, a z čl. 3, že nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie. Jinou úpravu vztahující se k účinkům vydaného nařízení na právní vztahy ať již před vstupem nařízení v platnost či po něm nařízení neobsahuje. Skutečnost, že docházelo před nabytím platnosti nařízení k rozdílnostem při zařazování konkrétního zboží, je předpokladem pro to, aby bylo nařízení vůbec vydáno. To, že nařízení předpokládá rozdílnost při zařazování zboží, vyplývá i z toho, že těm, kteří disponují závaznými celními informacemi, bylo umožněno po dobu tří měsíců nadále tyto informace používat. To na druhé straně neznamená, že všichni ti, kteří do doby nabytí platnosti nařízení zboží zařazovali jinak, než posléze stanovila Komise, byli z povinnosti doplatit clo vyňati automaticky jen proto, že Komise následně dospěla k jinému závěru. Takový závěr nelze z nařízení dovodit a

byl by zřetelně nespravedlivý vůči těm, kteří k zařazení, které bylo následně akceptováno Komisí, přistoupili již před jeho vydáním, sami zboží správně zařadili a vyšší clo odvedli. Není žádného důvodu tyto subjekty znevýhodnit. Stejně tak celní orgány, které již před vydáním nařízení zastávaly shodný názor na zařazení zboží, jaký posléze zaujala Komise, by byly bez jakéhokoli rozumného důvodu limitovány v aplikaci odkazem na nepřípustnou retroaktivitu nařízení i za situace, kdy nařízení na jejich praxi nic nezměnilo a naopak dosavadní správnost jejich postupu potvrdilo. Městský soud učinil závěr, že konkrétní okolnosti toho kterého dovozu, které nastaly před vydáním nařízení, je třeba z hlediska zařazení zboží a oprávnění doměřit clo řešit nikoli odkazem na nepřípustnou retroaktivitu nařízení, ale zohledněním konkrétních nastalých okolností směrem k závěru, zda v konkrétním případě lze clo zaúčtovat či nikoli, jak s odkazem na čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu i v žalobě žalobce namítal. Neobstojí tvrzení žalobce, pokud navozuje souvislost vydání nařízení s provedenou kontrolou z data jejího zahájení, neboť k zahájení kontroly došlo řádově dva měsíce před vydáním nařízení.

V další části rozsudku se městský soud zabýval otázkou splnění podmínek pro nezaúčtování dlužného cla podle § 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Městský soud uvedl, že podmínky v tomto ustanovení uvedené musí být splněny kumulativně, přičemž dospěl k závěru, že nebyla splněna již podmínka první, tj. že clo nebylo zaúčtováno následkem chyby celních orgánů. Městský soud uvedl, že chyba celních orgánů nespočívala v jejich pasivním chování. Aby bylo možné celním orgánům vyčítat, že žalobcem zvolené sazební zařazení akceptovaly, bylo nutné, aby z celních deklarací vyplývalo, že jsou dováženy přehrávače, které FM tuner obsahují, neboť právě okolnost přítomnosti FM tuneru je pro sazební zařazení zásadní. Žádná ze čtyř celních deklarací však takový údaj neobsahuje. Jestliže podstatnou okolností pro sazební zařazení se ukázalo být to, zda přístroje obsahují rovněž FM tuner, nelze celním orgánům vyčítat pasivitu směrem k žalobcem zvolenému zařazení, pokud žalobce sám v celních deklaracích nespecifikoval, že jde o zboží s FM tunerem. Celní orgány tuto okolnost zjistily teprve z následné kontroly.

Městský soud dále uvedl, že chyba celních orgánů nespočívala ani v jejich aktivním chování. Žalobce nebyl subjektem, kterému by byla, byť celními orgány jiného státu, vydána závazná informace. Žalobce stírá rozdíl mezi tím, kdy subjekt dohledá informace vydané jiným subjektům svědčící jeho stanovisku, a situací, kdy byla informace vydána právě jemu jako žadateli. Přístup žalobce by vedl k popření povahy a účelu závazné informace, která je vydána vždy ve vztahu ke konkrétnímu žadateli, a vedlo by to k tomu, že vydáním nařízení Komise se automaticky rezignuje na případné doměření cla u těch, kteří předtím nepostupovali tak, jak následně Komise stanovila. Městský soud dále uvedl, že podstatnou součástí argumentace žalovaného v odůvodnění napadených rozhodnutí je názor, že mělo být postupováno podle všeobecného výkladového pravidla č. 1 a nikoli podle pravidla 3b o převažujícím charakteru zboží, protože je potřeba postupovat podle

jednotlivých výkladových pravidel postupně a k dalšímu přistoupit teprve tehdy, pokud předchozí aplikovat nelze. K této okolnosti žaloba konkrétní argumenty neuvádí, pouze se na straně 8 konstatuje, že by se dalo dlouze diskutovat o tom, které označení je výstižnější, a že použití výkladového pravidla č. 1 se jeví jako zřejmé až následně se znalostí nařízení Komise. Městský soud k tomu konstatoval, že nebylo třeba polemizovat o tom, jaké označení je či není výstižnější, ale o tom, zda lze vycházet z pravidla, podle kterého mají názvy tříd, kapitol a podkapitol pouze orientační charakter a směrodatná jsou znění čísel a odpovídajících poznámek ke třídám či kapitolám. Žaloba však nevyvrací, že by podle těchto kritérií nebylo lze MP3 přehrávače s FM tunerem podle znění čísla podpoložky podřadit, ale dlužno říci nesprávně obchází uvedené výkladové pravidlo a argumentuje (nerozhodno zda oprávněně či nikoli) podstatnými rysy výrobku. Těmi však lze argumentovat až tehdy, pokud předchozí výkladová pravidla uplatnit nelze, což se v souzené věci nestalo.

III.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti jsa vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel podal dne 22. 12. 2004 celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do celního režimu volný oběh, přičemž zboží označil jako „CD přehrávač s MP3“, podle připojené faktury šlo o MP3 přehrávač (SPF-1112, SPF-1125, SFP-3112), a zbožíový kód uvedl 85209090. Dne 8. 4. 2005 podal stěžovatel celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do režimu volný oběh, přičemž zboží označil jako „Přehrávač MP3 zn. Iriver (IPF 795, IPF 799, IPF 890, IPF 895, PMP 140, IPM 1000, IPM 550)“ a zbožíový kód uvedl 85209090. Dne 30. 6. 2005 podal stěžovatel celní prohlášení na propuštění zboží do celního režimu volný oběh, přičemž zboží označil jako „Přehrávač MP3“, podle připojené faktury šlo o MP3 přehrávač (TMP 430), a zbožíový kód uvedl 85209090. Dne 12. 7. 2005 podal stěžovatel celní prohlášení na propuštění zboží do celního režimu volný oběh, přičemž zboží označil jako „MP3 přehrávač zn. Sencor (SFP 3520, SFP 3530, SFP 3540)“, a zbožíový kód uvedl 85209090.

Mezi účastníky řízení bylo nesporné, že se v případě těchto dovozů jednalo o MP3 přehrávače, které obsahovaly FM tuner, resp. o přístroj pro záznam nebo reprodukci zvuku kombinovaný v jednom uzavření s rozhlasovým přijímačem. Mezi účastníky řízení bylo sporné, zda toto zboží mělo být zařazeno ve třídě XVI, kapitola 85, pod kód 8520 kombinované nomenklatury, tj. jako magnetofony a ostatní přístroje pro záznam zvuku, též se zvukovým reprodukčním zařízením, nebo pod kód 8527 kombinované nomenklatury, tj. jako přijímací přístroje pro radiotelefonií, radiotelegrafii nebo rozhlasové vysílání, též kombinované v jednom uzavření s přístrojem pro záznam nebo reprodukci zvuku nebo s hodinami. V

případě, že by předmětné zboží mělo být zařazeno pod kód 8527 kombinované nomenklatury, bylo sporné, zda byly splněny podmínky ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu pro dodatečné nezaúčtování cla.

Podle čl. 220 odst. 1 celního sazebníku nebyla-li částka cla vyplývající z celního dluhu zaúčtována v souladu s články 218 a 219 nebo byla-li zaúčtována ve výši, která je nižší než částka dlužná ze zákona, zaúčtuje se částka cla, která má být vybrána nebo dovybrána, do dvou dnů ode dne, kdy se celní orgány o této situaci dověděly a mohou vypočítat částku dlužnou ze zákona a určit dlužníka (dodatečné zaúčtování). Tuto lhůtu lze prodloužit v souladu s článkem 219. S výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení [čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu].

Vzhledem k tomu, že aplikace ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je možná pouze tehdy, pokud jsou splněny podmínky pro dodatečné zaúčtování cla podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu, bylo nutné se nejprve zabývat tím, zda v případě žalobce bylo clo odvedeno nesprávně v částce nižší, tedy zda žalobce nesprávně zařadil předmětné zboží pod kód 8520 kombinované nomenklatury. Podle všeobecných pravidel pro výklad kombinované nomenklatury obsažených v části první hlavě první písmenu A přílohy I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, se zařazení zboží v kombinované nomenklatuře řídí zásadami uvedenými v celkem šesti bodech. Podle prvního výkladového pravidla jsou názvy tříd, kapitol a podkapitol pouze orientační; z právního hlediska jsou pro zařazení směrodatná znění čísel, příslušných poznámek ke třídám nebo kapitolám a následující ustanovení, pokud zmíněná čísla nebo poznámky nestanoví jinak. Podle šestého výkladového pravidla jsou z právního hlediska pro zařazení zboží do položek a podpoložek určitého čísla směrodatná znění těchto položek a podpoložek a příslušných poznámek k položkám a podpoložkám, a přiměřeně i výše uvedená pravidla, přičemž se rozumí, že srovnávány mohou být pouze položky a podpoložky stejné úrovně. Není-li stanoveno jinak, uplatňují se pro účely tohoto pravidla rovněž příslušné poznámky ke třídě a kapitole.

Stěžovatel se dovolával aplikace výkladového pravidla třetího a jeho písmene b), podle kterého směsi zboží složené z různých materiálů nebo z různých složek a zboží v soupravách (sadách) v balení pro maloobchodní prodej, které nelze zařadit podle pravidla 3 písm. a), se zařadí podle materiálu nebo složky, které jim dávají podstatné rysy, lze-li takový materiál nebo složku určit. Vzhledem k tomu, že třetí výkladové pravidlo lze použít pouze tehdy, pokud se jedná o zboží, které by bylo možné zařadit podle pravidla 2 písm. b) nebo z jiných důvodů do dvou nebo

více čísel, je nutné se ztotožnit se závěrem žalovaného a městského soudu, že výkladové pravidlo 3 písm. b) je možné aplikovat teprve v případě, kdy zboží nebude možné zařadit pod jedno číslo podle prvního výkladového pravidla.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného a městského soudu v Praze, že předmětné zboží bylo nutné zařadit pod kód 8527 kombinované nomenklatury a nebylo možné jej zařadit pod kód 8520 kombinované nomenklatury. Podle poznámky třetí ke třídě XVI není-li stanoveno jinak, kombinace strojů různého druhu, které mají pracovat společně a tvoří spolu jediný celek, jakož i stroje, které jsou podle své konstrukce určeny ke dvěma nebo více funkcím, ať střídavým nebo doplňkovým, se zařazují podle stroje, který vykonává hlavní funkci charakterizující celek. Výrazem „stroj“ se rozumí jakýkoliv stroj, strojní zařízení, přístroj nebo zařízení uvedené v číslech kapitol 84 nebo 85 (poznámka 6 ke třídě XVI). MP3 přehrávače, které obsahovaly FM tuner, byly kombinací přístroje pro záznam nebo reprodukci zvuku a rozhlasového přijímače, a to v jednom uzavření. Pokud by bylo postupováno podle poznámky třetí ke třídě XVI, bylo by nutné před zařazením zboží pod příslušné číslo kombinované nomenklatury zkoumat, jaký z přístrojů vykonává hlavní funkci charakterizující celek. Poznámku třetí ke třídě XVI však v případě předmětného zboží nebylo aplikovat možné, neboť tuto poznámku není možné aplikovat, pokud je stanoveno jinak. Jinak stanoví právě slovní znění kódu 8527 kombinované nomenklatury. Pokud se jedná o kombinaci přijímacího přístroje pro radiotelefonii, radiotelegrafii nebo rozhlasové vysílání, s přístrojem pro záznam nebo reprodukci zvuku nebo s hodinami, a to v jednom uzavření, není možné postupovat jinak, než zařadit tuto kombinaci zboží pod kód 8527 kombinované nomenklatury. Zkoumání otázky, která z částí této kombinace zařízení vykonává hlavní funkci charakterizující celek, je otázkou v případě kombinace zařízení uvedených v kódu 8527 kombinované nomenklatury nerozhodnou. Stěžovatel tudíž pochybil, když předmětné zboží nesprávně podřadil pod kód 8520 kombinované nomenklatury, v důsledku čehož odvedl clo v nižší než zákonné výši. Z tohoto důvodu se bylo nutné dále zabývat tím, zda v případě stěžovatele byly splněny podmínky pro neprovedení dodatečného zaúčtování cla podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

Jak uvedl Soudní dvůr v rozsudku ze dne 18. 10. 2007 ve věci *Agrover Srl* sp. zn. C-173/06 (dostupný na www.eurlex.eu), že *podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu příslušné orgány neprovedou dodatečné zaúčtování dovozního cla pouze tehdy, pokud jsou splněny tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení (viz obdobně rozsudky ze dne 12. července 1989, *Binder*, 161/88, *Recueil*, s. 2415, body 15 a 16; ze dne 14. května 1996, *Faroe Seafood a další*, C-153/94 a C-204/94, *Recueil*, s. I-2465, bod 83; usnesení ze dne 9. prosince 1999, *CPL Imperial 2 a Unifrigo v. Komise*, C-299/98 P,*

Recueil, s. I-8683, bod 22, jakož i ze dne 11. října 2001, William Hinton & Sons, C-30/00, Recueil, s. I-7511, body 68, 69, 71 a 72). Jestliže jsou tyto podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno (rozsudek ze dne 27. června 1991, Mecanarte, C-348/89, Recueil, s. I-3277, bod 12). Jak vyplývá z rozsudku městského soudu, opřel soud nedůvodnost žaloby o závěr, že v případě stěžovatele nebyla naplněna již podmínka první, tj. že částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů. Stěžovatel spatřoval chybu celních orgánů v jejich pasivním chování, tj. že v průběhu dvou let, kdy tyto přístroje dovážel, nebyl nikdy celními orgány ani profesionálními zástupci v celním řízení upozorněn na to, že daný popis je neúplný, ani na to, že pro zařazení MP3 přehrávačů je rozhodující to, zda obsahují FM tuner. Stěžovatel zadruhé spatřoval chybu v jejich aktivním chování, tj. že vydaly a zveřejnily závazné informace o klasifikaci MP3 přehrávačů obsahujících FM tuner a následně tyto závazné informace označily za chybné, přičemž zveřejněním těchto závazných informací vzbudily oprávněnou důvěru, že sazební zařazení v nich uvedené je správné, neboť bylo určeno specialisty na celní klasifikaci zboží.

Otázkou chyby ze strany celních orgánů spočívající v jejich pasivním chování se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008 - 96 (dostupný na www.nssoud.cz), kde shrnul nejen rozhodnou judikaturu Soudního dvora, ale také judikaturu soudů některých členských států Evropské unie. Nejvyšší správní soud uvedl, že podmínkou toho, aby částka cla dlužného ze zákona nebyla pro účely čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství zaúčtována, je to, že celní prohlášení musí obsahovat všechny faktické jednotlivosti nezbytné pro aplikaci relevantních norem, takže jakákoliv následná kontrola ze strany celních orgánů již nemohla najít jakákoliv nová fakta (rozsudek ESD ze dne 22. 10. 1987, Foto-Frost, 341/85, Recueil, s. 4199, bod 24). To znamená, že možná pasivita celního orgánu může odůvodnit splnění prvé podmínky čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství za situace velkého množství dovozů stejného zboží během dlouhého časového období, pokud zůstaly celní orgány v nečinnosti, jakkoliv celní prohlášení předložené povinnou osobou byla kompletní a poskytovala výslovně takový popis zboží se zřetelem na relevantní nomenklaturu, že by bylo možno bez dalšího odhalit jeho nesprávné sazební zařazení (rozsudek ESD ze dne 1. 4. 1993, Hewlett Packard France, C-250/91, Recueil, s. I-1819, body 20 a 21). O chybu na straně celních orgánů však v žádném případě nemůže jít, pokud tato vznikla v důsledku nesprávných informací poskytnutých deklarantem nebo jeho zástupcem, kteréžto informace neměl celní orgán povinnost kontrolovat (viz shora cit. rozsudek Mecanarte, bod 24). Předně je nutné uvést, že otázka, zda stěžovatel byl nebo nebyl profesionálními zástupci v celním řízení upozorněn na to, že daný popis je neúplný, ani na to, že pro zařazení MP3 přehrávačů je rozhodující to, zda obsahují FM tuner, je otázkou z hlediska aplikace ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu nepodstatnou. V bodě 31 shora citovaného rozsudku Soudního dvora dospěl soud k závěru, že legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo,

způsobily „samotné“ příslušné orgány. Ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu stanoví, že se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů. K aplikaci zmíněného ustanovení je tedy nezbytná existence chyby příslušných celních orgánů, nikoli chyby byť profesionálních zástupců, které si stěžovatel v celním řízení zvolil. Základní podmínkou pro to, aby bylo možné chybu celních orgánů spatřovat v jejich pasivním chování, což je výjimkou ze zásady, že právo na dodatečné nezaúčtování cla zakládají chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů (viz shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu), je podání kompletního celního prohlášení obsahujícího takový popis zboží, na základě kterého mají celní orgány možnost odhalit případnou nesprávnost zařazení zboží pod příslušný kód kombinované nomenklatury. Teprve v případě, kdy popis zboží umožňuje celním orgánům odhalit případné nesprávné zařazení pod příslušný kód kombinované nomenklatury a příslušné celní orgány v případě velkého množství dovozů stejného zboží během dlouhého časového období nezasáhnou, je možné v jejich pasivitě spatřovat chybu rozhodnou ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Taková situace však v případě stěžovatele nenastala. Stěžovatel v předmětných celních prohlášeních zcela zamlčel, že se v případě dováženého zboží nejednalo pouze o MP3 přehrávač, nýbrž o kombinaci tohoto zařízení v jednom uzavření s jiným zařízením, a to s rozhlasovým přijímačem. Skutečnost, že tak stěžovatel učinil na základě vlastní chyby, které se dopustil při aplikaci nesprávného všeobecného pravidla pro výklad kombinované nomenklatury, není způsobilá přivodit stěžovateli výhodnější postavení. Pokud stěžovatel v popisu zboží neuvedl, že zboží obsahuje také FM tuner, tj. rozhlasový přijímač, nebyly celní orgány vůbec způsobilé chybu stěžovatele při zařazení zboží pod nesprávný kód kombinované nomenklatury odhalit. Pokud by se totiž jednalo toliko o jedno zařízení - MP3 přehrávač, bylo by stěžovatelem provedené zařazení pod kód 8520 kombinované nomenklatury správné. Je tudíž nutné uzavřít, že popis zboží uvedený stěžovatelem neumožňoval celním orgánům odhalit nesprávné zařazení pod příslušný kód kombinované nomenklatury, a proto se příslušné celní orgány nemohly dopustit pasivního chování, ve kterém by bylo možné spatřovat jejich chybu ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Stěžovatel sám uvedl, že *v popisu se uvádějí ty charakteristiky, které odpovídají danému sazebnímu zařazení zboží a eventuelně se doplní obchodní název zboží tak, aby je bylo možno ztotožnit. Řada dovozců dokonce jen opíše znění příslušné položky celního tarifu, což je celními orgány ve většině případů tolerováno.* Tvrzení stěžovatele, kterým dokládal obvyklou praxi při popisu zboží, není způsobilé jakkoli ovlivnit výše uvedený závěr soudu. Stěžovatel neuvedl skutečné charakteristiky zboží, které odpovídaly jeho správnému sazebnímu zařazení, stejně tak neopsal znění kódu 8527 kombinované nomenklatury. Celní orgány tudíž na základě takového popisu zboží nemohly chybu stěžovatele při sazebním zařazení zboží odhalit.

Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že se celní orgány nedopustily ani chyby, která by měla původ v jejich aktivním chování a která by současně

zakládala důvod pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Na tomto místě je potřebné znovu zopakovat závěr uvedený Soudním dvorem ve shora citovaném rozsudku pod bodem 31, tj. že *legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo, způsobilý „samotné“ příslušné orgány.* Již z tvrzení stěžovatele uvedeného v kasační stížnosti vyplývá, že to nebyly „samotné“ příslušné orgány, které by založily jeho legitimní očekávání. Stěžovatel v kasační stížnosti na straně šesté uvedl, že *před tím, než zahájil dovozy MP3 přehrávačů, vyhledal v celním tarifu znění čísel a v rámci nich položky, které podle jeho názoru nejlépe vystihovaly charakter a účel použití výrobků – klasifikoval MP3 přehrávače jako přístroje pro reprodukci zvuku, resp. pro záznam a reprodukci zvuku. Pro potvrzení správnosti si ověřil, že v databázi publikované Evropskou komisí existují závazné informace pro obdobné přístroje se stejným zařazením.* Stěžovatel vycházejíc z nesprávného právního názoru, že před zařazením předmětného zboží pod příslušný kód kombinované nomenklatury je nejprve nutné posoudit, jaké vlastnosti dávají zboží podstatné rysy [všeobecné pravidlo 3 písm. b)], nesprávně zařadil předmětné zboží pod kód 8520 kombinované nomenklatury, tj. jako magnetofony a ostatní přístroje pro záznam zvuku, též se zvukovým reprodukčním zařízením. Pokud by se stěžovatel nedopustil právního pochybení, byl by nucen předmětné zboží zařadit pod kód 8527 kombinované nomenklatury, tj. jako přijímací přístroje pro radiotelefonií, radiotelegrafii nebo rozhlasové vysílání, též kombinované v jednom uzavření s přístrojem pro záznam nebo reprodukci zvuku nebo s hodinami. V databázi závazných celních informací EBTI (European Binding Tariff Information) by následně pod tímto kódem dohledal závazné informace svědčící pro zařazení MP3 přehrávačů s FM tunerem pod kód 8527 (Francie, Německo, Švédsko, Dánsko). Vydání závazné informace svědčící pro zařazení MP3 přehrávačů s tunerem pod kód 8520 v zemích Velká Británie a Polsko nelze považovat ve vztahu ke stěžovateli za aktivní jednání celních úřadů ve smyslu čl. 220 odst. 2 celního kodexu. Základ, na kterém mělo spočívat oprávněné očekávání stěžovatele, nezpůsobilý samotné příslušné orgány, a proto již z tohoto důvodu není možné v prostém zveřejnění závazných celních informací v elektronické databázi spatřovat aktivní chování celních orgánů, ve kterém by bylo možné spatřovat chybu celních orgánů ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Druhým zásadním důvodem, proč stěžovatel nemohl na základě závazných informací zveřejněných v elektronické databázi nabýt oprávněné očekávání o správnosti zvoleného sazebního zařazení zboží, je samotná povaha závazných celních informací. Podle čl. 12 odst. 2 celního kodexu je závazná informace o sazebním zařazení zboží nebo závazná informace o původu zboží závazná pro celní orgány ve vztahu k oprávněné osobě pouze pro účely sazebního zařazení zboží nebo určení původu zboží. Oprávněnou osobou se podle čl. 5 bodu 3 nařízení Komise č. 2454/93 ze dne 2. 7. 1993, kterým se provádí celní kodex (dále jen prováděcí nařízení), rozumí osoba, které se závazná informace vydává. Aniž jsou dotčeny články 5 a 64 celního kodexu, smí se závazné informace dovolávat pouze oprávněná osoba (čl. 10 bod 1 prováděcího nařízení). Generální advokátka Christin Stix-Hackl

ve věci *Intermodal Transport*, C-495/03 (dostupné na www.eurlex.eu) pod bodem 124 uvedla, že *pro individuální právní akty, jako je závazná informace o sazebním zařazení zboží, je především charakteristické, že se jí může zásadně dovolávat pouze adresát takového právního aktu. Tím ovšem není vyloučeno, že bude rozhodnuto vůči třetí osobě v jiném smyslu než v tomto právním aktu, a tudíž vzniká nebezpečí, že vůči třetí osobě bude postupováno ohledně zařazení jejího zboží „nestejně“ ve srovnání s majitelem určité závazné informace o sazebním zařazení zboží. Jinak by zákonodárce Společenství mohl pověřit vnitrostátní celní orgány vydáváním obecně závazných informací o sazebním zařazení zboží, kterých by se tedy mohly dovolávat všechny osoby, které v členském státě přihlašují k proclení odpovídající zboží. Takovéto obecně platné informace o sazebním zařazení zboží by se ovšem rovnaly nařízení o sazebním zařazení zboží, což je vyhrazeno pouze Komisi, a logicky tak jejich vydávání nesmí být decentralizováno nebo přeneseno na jednotlivé vnitrostátní celní orgány. Pod bodem 125 dále uvedla, že závazné informace o sazebním zařazení zboží v současné podobě přinejmenším zvyšují právní jistotu a přispívají – opatřeními, která má učinit Komise, jako je vydání nařízení o sazebním zařazení zboží – k větší jednotnosti v použití celního práva Společenství, i když tato jednotnost není zajištěna úplně. Stěžovatel nebyl v případě žádné z jím zmiňovaných závazných informací oprávněnou osobou. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že stěžovatel není oprávněn se dovolávat závazných informací vydaných jiným subjektům, tzn. odvozovat od těchto závazných informací přímá či jakákoli odvozená práva. Vzhledem k tomu, že závazné informace se může dovolávat pouze oprávněná osoba, není možné, aby někdo jiný oprávněně očekával, že pokud zařadí zboží ve shodě se závaznou informací, která byla vydána ve prospěch někoho jiného, nebude nucen v případě nesprávného sazebního zařazení zboží odvést clo v zákonné výši. Z tohoto pohledu je zcela nerozhodné, zda stěžovatel dohledal závazné informace ve veřejné databázi či se k nim dostal jakoukoli jinou cestou. Přístup, který zvolil stěžovatel, by ve svém důsledku vedl k popření smyslu závazných informací jako individuálních správních aktů a k jejich přetvoření v právní normy. Závazných informací by se mohla dovolat nejen oprávněná osoba, nýbrž kdokoli jiný. Tento závěr je však v naprostém rozporu s ustanoveními celního kodexu a prováděcího nařízení. Stěžovatel nepožádal o vydání závazné informace, které by se byl následně oprávněn dovolávat. Předmětné zboží zařadil pod nesprávný kód kombinované nomenklatury, a proto byl zcela spravedlivě povinen nést důsledky svého pochybení, když v jeho případě nebyly shledány důvody pro aplikaci ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Pokud jde o samotný akt zveřejňování závazných informací v elektronické databázi, děje se tak na základě čl. 8 odst. 3 prováděcího nařízení, podle kterého údaje závazné informace o sazebním zařazení zboží, včetně případných fotografií, náčrtů, dokumentace atd., s výjimkou údajů uvedených v kolonkách 3 a 8 vydané závazné informace o sazebním zařazení zboží, mohou být zveřejněny prostřednictvím internetu. Samotné zveřejnění závazných informací proto není možné považovat za chybu celních orgánů, nýbrž za realizaci jejich zákonného oprávnění.*

Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti polemizoval se skutečnostmi uvedenými městským soudem v konstatační části rozsudku, teprve na straně osmé až čtrnácté polemizoval s konkrétními závěry soudu. Pokud městský soud pochybil v konstataci zařazení zboží správními orgány v rámci kódu 8527, nemělo toto pochybení žádný vliv na správnost jeho závěrů, neboť nijakým způsobem neovlivnilo skutkové ani právní závěry učiněné městským soudem. Mezi účastníky řízení nebylo sporné, kam mělo být předmětné zboží zařazeno v rámci kódu 8527, nýbrž zda mělo být zařazeno pod kód 8520 nebo 8527 kombinované nomenklatury. Stěžovatel dále polemizoval s konstatací závěru žalovaného o tom, že se podle slov stěžovatele nejednalo o chybu rozumným způsobem zjistitelnou. Jak již bylo uvedeno, městský soud opřel výrok svého rozsudku o závěr, že v případě stěžovatele nebyla splněna již podmínka první pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Podmínkou druhou, tj. zda chyba, které se měly dopustit tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, se městský soud již nezabýval, neboť všechny tři podmínky musí být splněny současně. Bylo-li prokázáno nesplnění jedné z podmínek, není důvod zabývat se naplněním podmínek dalších. Vzhledem k tomu, že městský soud se naplněním druhé podmínky nezabýval, nemohl se touto skutečností zabývat ani Nejvyšší správní soud, neboť vyhodnocení této skutečnosti nebylo způsobilé jakkoli ovlivnit posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Stěžovatel dále dokládal, že nomenklatura celního sazebníku je zastaralá, přičemž poukázal na znění kódu 8519, tj. zmínil gramofony spouštěné mincí nebo známkou, telefonní záznamníky, kazetové a jiné magnetofony. K tomu je předně nutné uvést, že gramofony spouštěné mincí nebo známkou jsou zmíněny v kódu 8519, který nebyl v této věci předmětem sporu mezi účastníky řízení. Pod kód 8520 se řadí magnetofony a ostatní přístroje pro záznam zvuku, též se zvukovým reprodukčním zařízením a pod kód 8527 přijímací přístroje pro radiotelefonii, radiotelegrafii nebo rozhlasové vysílání, též kombinované v jednom uzavření s přístrojem pro záznam nebo reprodukci zvuku nebo s hodinami. Ze znění těchto kódů nevyplývá, že by jejich zastaralost jakkoli bránila správnému zařazení předmětného zboží. Pojem přístroj pro záznam zvuku, též se zvukovým reprodukčním zařízením, a pojem přijímací přístroj pro rozhlasové vysílání v jednom uzavření kombinovaný s přístrojem pro záznam nebo reprodukci zvuku, jsou pojmy obecné, které nejsou žádným způsobem z historického hlediska zavádějící. Stěžovatel konečně namítal, že městský soud nesprávně hodnotil povahu informačního dokumentu Evropské komise o použití čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku městského soudu, zabýval se jak namítaným pasivním chováním celních orgánů, tak namítaným aktivním chováním, tzn. žalobními námitkami stěžovatele, přičemž dospěl ke správným právním závěrům. Jeho postupu tudíž není možné nic vytknout.

IV.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost nebyla důvodná, Nejvyšší správní soud

v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., neboť k rozhodnutí věci nebylo nařízení jednání potřebné.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu